

Nr 149.

Av herr **Pettersson** i Dahl m. fl., om höjning av pensionen till förre föreståndaren för lantmannaskolan i Dala Nils Larsson.

Med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 119 vid 1940 års riksdag beviljade riksdagen en pension till f. föreståndaren för lantmannaskolan i Dala, direktör Nils Larsson, av kronor 4.008: —. Kungl. Maj:t hade föreslagit en årlig pension av 3.000 kronor, men riksdagen beslöt med anledning av motion att höja pensionen till det ovan nämnda beloppet. Lantbruksstyrelsen hade föreslagit 5.000 kronor och motiverade detta bland annat på följande sätt:

»Lantbruksstyrelsen hade för sin del ansett sig kunna tillstyrka en pension av 5.000 kronor. Från lantbruksstyrelsens sida har därvid uttryckligen hänvisats till att 1929 års riksdag beviljat framlidne lantbruksföreståndaren P. J. Rösiö en pension av 5.000 kronor och att denne bedrivit en likartad verksamhet.»

Lantbruksstyrelsen anförde vidare att Nils Larsson i Dala »under omkring 30 år bedrivit en av staten understödd och allmänt uppskattad undervisningsverksamhet på jordbrukets område. Vid sidan härav har han bedrivit en synnerligen omfattande föredragsverksamhet och därigenom gjort sig känd över hela landet såsom en föredragshållare, vilken icke blott meddelat åhörarna nyttiga lärdomar utan även förmått verka väckande och livgivande för jordbrukets utveckling i olika avseenden.

Larsson var då med anledning av sjuklighet tvingad att draga sig tillbaka och upphöra med sin verksamhet, trots att han då ännu ej uppnått högre ålder än 62 år.

Med anledning härav syntes det lantbruksstyrelsen, att staten såsom en erkänsla åt Larsson för hans långa betydelsefulla och allmänt erkända arbete till det svenska jordbrukets fromma borde bereda honom en årlig pension av statsmedel under hans återstående livstid.»

Det kan härvid erinras om att pension till lantbruksskoleföreståndare uppgår till ungefär 6.300 kronor.

Den av Nils Larsson bedrivna verksamheten har varit för vårt jordbruk av stort värde. Den idealitet och det uppoffrande hängivna arbete som präglat densamma synas även väl värda ett förbehållslöst erkännande från det allmännas sida. Denna uppbäres liksom även P. J. Rösiös gärning av den verkandes rika personlighet.

Att här ingå på en värderande jämförelse mellan så utpräglade individualiteter som dessa båda är svårt, för att icke säga ogörligt.

Med rätta kan citeras bankoutskottets uppfattning vid 1940 års riksdag:

»Med hänsyn till de i förevarande fall föreliggande särskilda omständigheterna finner sig utskottet böra tillstyrka, att Larsson beredes en pension av statsmedel såsom ett uttryck för erkänsla från statens sida för hans betydelsefulla arbete till det svenska jordbrukets fromma. Vad angår pensionsbeloppets storlek är utskottet av den uppfattningen, att det av Kungl. Maj:t föreslagna pensionsbeloppet är väl lågt. För egen del vill utskottet föreslå, att pensionen må utgå med 4.008 kronor.»

Bankoutskottets uppfattning 1940 att pensionsbeloppets storlek »är väl lågt» delas med rätta. Det var lågt år 1940, men är i än högre grad lågt år 1942 på grund av stegrade levnadskostnader, och det må med skäl anföras, att det bör för samhället vara angeläget att se till, att den, som utfört en livsgärning som hans, inte på sin ålderdom skall behöva emotse framtiden med stora ekonomiska bekymmer.

Under åberopande av vad som ovan anförts få vi hemställa,
att pensionen till f. lantbruksföreståndaren i Dala Nils
Larsson skall utgå med 5.000 kr.

Stockholm den 23 januari 1942.

Anders Paulsen.

Sam. B. Norup.

Anders Pettersson
i Dahl.

Alfr. Nilsson,
Steneberg.